

VOL VIURE AMB #CATALUNYADIGNITAT

OPINIÓ

Ferran Busquets
Director Arrels Fundació

Voluntaris de la Fundació Arrels en una de les jornades de promoció de la campanya 'Ningú dormint al carrer' ■ EL PUNT AVUI

Sortir del carrer

El patiment que sents quan vius al carrer és molt gran i creix cada dia, cada setmana, cada mes, cada any que passa. L'angoixa és enorme i busques qualsevol cosa per tal d'alleugerir els episodis de soledat, frustració o agressions físiques, i per això difícilment pots evitar enganxar-te a alguna addicció encara que a la llarga tingui conseqüències molt greus. Al carrer et queda el que duguis a sobre i, a partir d'aquí, només acumularàs dolor, inseguretat i frustracions. A mesura que el temps al carrer creix, vas perdent la confiança en tot i en tothom.

Per deixar el carrer, el primer pas és recuperar aquesta confiança, i això vol dir tenir la garantia que mai més no tornaràs a viure-hi. Per tant, s'ha de començar per l'habitatge i, a partir d'aquí, anar avançant. Aquest habitatge ha de ser adient, i això vol dir, en la majoria de casos, un pis individual. Tothom qui ha compartit pis sap el que significa la convivència i les dificultats que comporta: la convivència entre dues persones amb moltes dificultats ho faria tot encara més difícil. Sovint es qüestiona això dient que altra gent també té dret a un habitatge individual. D'acord. Però... que potser per viure al carrer hi tens menys dret?

Un pis adequat és necessari però no és suficient. Et cal un suport que et permeti mantenir-lo i que eviti que tornis al carrer. Algú que et visiti regularment, i que t'ajudi a descobrir i et faciliti les eines que et permetin fer

passos endavant respectant el teu procés. De la mateixa manera que un fumador no deixarà el tabac fins que s'hi senti amb forces, una persona amb altres addiccions també ha de reunir unes condicions. Respectar aquests processos és fonamental.

Per altra banda, aquests habitatges han d'estar dins d'una comunitat, i la relació i el respecte cap als veïns han de ser correctes. Si la relació no és bona, serà molt difícil continuar avançant. L'experiència ens demostra que si hi ha problemes amb els veïns,

El Housing First és un model d'atenció a les persones que viuen al carrer i tenen més dificultats per sortir-se'n

parlant amb la persona es resolen les situacions. I això és fàcil quan la persona s'adona que la continuïtat en el pis depèn d'aquesta resposta.

L'objectiu final és la màxima autonomia. I aquesta autonomia implica posar valor al que tens, per contribuir a les teves despeses. Per això, en el moment en què tinguis ingressos, hi has de contribuir amb un percentatge adequat. De nou, l'experiència ens demostra que amb un pis adequat i un procés positiu, no hi ha gaire dificultats perquè les persones facin les aportacions corresponents.

Recapitulant. Quan fa molts anys que vius al carrer el primer que s'ha

d'oferir és un habitatge. Però no a canvi de res, sinó a canvi de tres condicions. La primera és contribuir amb un percentatge dels teus ingressos. La segona, que garanteixis un bon veïnatge. I la tercera és acceptar la visita regular d'un equip de suport. Tot això s'anomena Housing First (primer allotjament). És un model d'atenció a les persones que viuen al carrer i que tenen més dificultats per sortir-se'n. Aquest suport tan intensiu no és vàlid per a les que hi acaben d'arribar, sinó per aquelles que el carrer ja ha acabat sent casa seva. Diferents estudis afirmen que és un model més efectiu i econòmic que el tradicional.

En els models d'atenció tradicionals el primer que es demana són una sèrie d'esforços complicats per algú que viu al carrer: anar amb regularitat a un centre o alberg, començar a fer tal activitat, fem un pla de treball, deixa les addiccions... Unes condicions que no tens i que més aviat són desmotivadores. Finalment, després d'un llarguíssim camí i de molt de temps, pots accedir a un habitatge. Fins aleshores, hi haurà una sèrie de frustracions tant per part dels professionals com de tu mateix que només serviran per alimentar el recurrent imaginari de "no vol ajuda".

Una persona que viu al carrer té vulnerats el dret a l'habitatge, a la intimitat, a la seguretat i a la salut i, per tant, necessita un cop de mà des del prisma de la justícia, no de la culpabilitat. El Housing First és el model més efectiu per a persones que fa temps que estan al carrer. Per a la resta caldrà seguir buscant, perquè ningú, per molts errors que hagi comès, ha de passar per l'horror de viure al carrer. No hi hauria d'haver ningú dormint al carrer i és possible aconseguir-ho.

SALUT

L'Estat ha posat en marxa una rebaixa del preu de milers de medicaments, fet que n'abaratarà el consum ■ EL PUNT AVUI

Uns 14.500 medicaments costen menys des d'ahir

■ Entra en vigor el descens de preus dels fàrmacs ■ L'Estat fixa un cost més baix per a medicaments populars

Redacció
BARCELONA

La rebaixa en el preu oficial de 14.526 medicaments va entrar ahir en vigor. L'abaratiment dels preus d'alguns fàrmacs suposarà un estalvi per al govern de l'Estat d'uns 43 milions, i els ciutadans reduiran la seva despesa en uns cinc milions, la part proporcional que paguen. Entre els medicaments que baixen de preu hi ha el popular ibuprofèn, i també altres analgèsics.

L'Estat fixa un preu màxim de finançament públic dels medicaments –preu de referència–, que és el que paga el Ministeri de Sanitat i les comunitats autònomes per cada fàrmac produït a les respectives empreses farmacèutiques. Com a mesura d'estalvi de la despesa sanitària, Sanitat va eliminar del copagament centenars de remeis fa dos anys, i ara es concreta una segona rebaixa de preu. L'Estat i les empreses farmacèutiques havien pactat el 2012 ajornar dos anys la rebaixa,

per adaptar-ne les despeses de producció. L'estalvi repercuteix de manera directa en els beneficis de les empreses farmacèutiques, que es reduiran en aquests 43 milions. Si un laboratori té un cost de producció del medicament més elevat del preu de referència, la sanitat

La xifra

340

milions d'euros d'estalvi s'acumulen des de l'ordre de finançament de medicaments de l'estiu del 2012.

pública no l'assumeix. El decret de preus establia que canviaven 11.583 medicaments venuts a les farmàcies i 2.963 dispensats als hospitals.

La despesa farmacèutica de tot l'Estat s'ha anat reduint des de fa dos anys. El preu mitjà de la recaptació d'un medicament públic ha caigut més d'un 20% en tres anys. ■